

Característiques de la llengua oral

Professor: Jordi-Carles Burillo

Característica	Explicació	Exemples
Característiques generals		
Aprenentatge espontani i familiar	S'aprèn espontàniament, en la interacció amb qui forma l'entorn familiar.	
Relació informal dels interlocutors	Correspon a situacions de baixa formalitat (família, veïns, amics...), davant de d'una més alta formalitat (feina, estudis, àmbit públic...)	
Tema del missatge	Habitualment pertany a la vida privada i quotidiana.	
Canal auditiu	Es vehicula a través de la producció de sons i de la seva recepció auditiva. No és habitual l'escriptura.	
Improvisació	El text es produeix sense una elaboració prèvia, és espontani.	
Immediatesa i interacció entre els interlocutors	En la majoria de casos, l'emissor produeix el missatge, arriba immediatament al receptor i aquest pot respondre-li. L'emissor pot percebre'n la reacció.	
Elements de comunicació no verbal	En la majoria de casos, el discurs oral es veu acompanyat per l'ús de codis no verbals: la gestualitat de les mans, els braços, el cap; l'expressió de la cara i la mirada, i l'actitud corporal; el vestuari.	
Característiques sintàctiques		
Oracions simples	Oracions amb un subjecte i un predicat amb pocs elements, i un repertori de conjuncions reduït. Les oracions compostes predominants són les juxtaposades.	<i>Em diu: "Nena", t'ho asseguro que m'ho va dir. Vaig quedar ben sorpresa i no vaig saber què contestar.</i>
Alteracions d'ordre	Col·locació d'un element fora del seu lloc.	<i>Ja t'ho deia, jo. Segur que dormia, el porter.</i>
Ús abundant de díctics	Ens permeten crear referències de qui ens referim (pronoms personals), quan (adverbis de temps), espai (adverbis de lloc i demostratius).	<i>Tu, deixa-ho aquí i després, vés-te'n!</i>
Frases inacabades o incompletes	Són ruptures del missatge, al qual li falten elements per ser complet. És el context i la comunicació no verbal el que ajuda a entendre allò no expressat. Són mostres de la interactivitat entre els interlocutors que s'interrompen l'un a l'altre.	<i>I arribo a la porteria i tot tancat. Una quietud... La mare ja m'ho deia: "Fes el que dic". Però jo, res.</i>
Pauses	Moments en què el missatge s'interromp i continua després d'un silenci.	<i>T'hi arribes i compres... ... tres barres de quart i prou embotit per fer entrepans:... llonganissa... formatge... i pernil salat.</i>
Puntuació específica	Signes de puntuació que assenyalen diferències dins del text: allò que diem (guions i cometes), l'entonació (signes d'exclamació i interrogació), les pauses (tres punts).	<i>Quan hi arribis, no em fallis! L'encertaràs? Li dius: "T'ho mereixes". Després..., mirà, torna cap a aquí i m'ho expliques.</i>
Característiques lèxiques		
Lèxic bàsic i quotidià	Termes genèrics i gens especialitzats. Ús de frases fetes. Interferències lingüístiques.	<i>La cosa és que per solucionar el problema.</i>

Paraules vulgars	Ús de paraules inapropiades, d'acord amb la relació dels interlocutors i el contingut de la comunicació, cosa que pot crear fins i tot incomoditat personal.	[Un meteoròleg davant de la càmera, en el programa del temps] I demà es <i>fotrà</i> a nevar sense parar.
Interjeccions	Paraules d'una o dues síl·labes, que expressen estat d'ànim.	<i>Apa</i> , has tornat a ensopegar.
Onomatopeies	Reproducció realista o fantasiosa del so/soroll que es produeix en determinades situacions. Serveixen per donar expressivitat al text.	I aleshores es va sentir un gran <i>catacrac!</i> Vaig tocar el timbre i es va sentir un <i>riiiiiing!</i>
Repeticions	Expressió de paraules ja aparegudes.	<i>I torno a tocar el timbre i ve el porter a obrir. I jo li dic: ...</i>
Falques	Paraules que intenten assegurar que la comunicació es manté i que apelen a l'emissor.	T'ho deia sense dubtar-ho. <i>Sí, no?</i> I no m'ho podia creure, <i>veus!</i> I, <i>escolta</i> , no ens veia ningú!
Tics lingüístics	Repetició d'un tret lingüístic, propi de la parla d'una persona concreta.	El meu germà, <i>eh...</i> va arribar, <i>eh...</i> molt, com si diguéssim, <i>eh</i> .
Jòquers	Mots que no tenen un significat concret, precís, i serveixen per expressar el que desitgi l'emissor.	Vinga contemplar el <i>d'allò</i> dels avisos.
Mots crossa	Són mots prescindibles, però que ajuden l'emissor a poder elaborar el discurs.	La qüestió, <i>vull dir</i> , és que no es pot fer el que proposes
Formes no admeses	Mots o expressions que la norma lingüística considera incorrectes.	<i>Buenu, vale</i> , ja ens veurem!
Altres característiques		
Canvis d'entonació	Són les diverses modulacions de la veu quan parlem. En comparació a una modulació neutra, les preguntes, les admiracions i les exclamacions tenen una modulació pròpia i de gran intensitat.	<i>Òndia, si me'n recordo del primer dia, tu; i tant!</i> <i>On vas, tan de pressa?</i> <i>Vols dir que és veritat, això?</i>